BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ și EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”
/ an XVI nr. 115 - 117 februarie - aprilie 2007; 12 pag. ; 1 leu.

SPICUIRI și ... comentarii...

„Dar noi spunem: Întâi să ne cunoaștem, să ne îndreptăm păcatele noastre și pe urmă vom vedea dacă avem dreptul sau nu de a ne ocupa și de ale altora”

„Într-o organizație nu intră cine vrea, ci intră cine trebuie și rămâne cine e, și atâta vreme cât e om corect, muncitor, disciplinat, credincios”

„Noi plecam de la ideea de om ca valoare morală, iar nu ca valoare numerică, electorală, democratică” – **Corneliu Zelea Codreanu**

„Legile țării - ale României, n. n. - le privim din punctul de vedere al eludării lor, sau ca să tragem eventualul profit pe care ni-l asigură (...) Cu cât vom avea mai multe libertăți, cu atât vom lucra mai intens, cu cât vom avea mai multe drepturi, cu atât vom fi mai periculoși pentru statul român, căci nouă drepturi și libertăți de la români nu ne trebuie decât ca să le îndreptăm în contra lor". – un lider maghiar despre noi înainte de 1940.

„Posedăm câteva sute de focoase și de rachete nucleare și am putea să le lansăm către orice țintă, în orice direcție, poate și în direcția Romei. Majoritatea capitalelor europene constituie ținte pentru flota noastră aeriană... Forțele noastre armate... nu sunt a treia cea mai puternică din lume, dar mai curând a doua sau a treia. Avem capacitatea de trage omenirea în jos odată cu noi. Și vă asigur că asta se va întâmpla, înainte ca Israelul să se prăbușească”. – **Martin van Creveld** (istoric olandez-israelian), interviu din 30 ianuarie 2003.

Evreii sunt „un grup prin sine însuși, deci izolat și cu o viziune diferită – și asta încă din antichitatea timpurie. Toate națiunile erau uimite de ura lor față de alții” – **Werner Sombart**, „Evreii și capitalismul modern”.

FALS (Un comentariu al unui forumist în Ev. Zilei)
Gogu (g.....u@yahoo.com), 2007-04-13 06:55:46
nimic din ceea ce scrieti in articolul vostru denigrator nu e adevarat, sunt numai minciuni si acuze fara acoperire aduse celui mai pacifist stat din lumea asta. Sunteti niste antisemiti crunti care aruncati orice vina atunci cand ceva rau se intampla asupra Israelului. Acei copii au fost instruiti sa se sinucida si sa ucida cetateni ai Israelului care nu fac altceva decat sa isi duca traiul pe pamantul ce le-a fost dat de la bunul Dumnezeu chiar lor,copiii Lui. In loc sa sprijiniti cauza acestor oameni iubitori de pace,nu faceti nimic altceva decat sa indoctrinati masele cu mesaje veninoase si incitatoare. Poate cu ceva noroc acum dupa ce negarea Holocaustului se pedepseste (prea putin) cu inchisoarea cam in toata Europa,in scurt timp si articolele de genul celor de mai sus vor fi scoase impotriva legii mondiale, pentru a proteja pe cei alesi de nedrepattile celorlalti si veti sfarsi cu totii dupa gratii, oriunde va veti afla in lume, chiar si la voi acasa.

HRISTOS A ÎNVIAT!

„Deși Te-ai pogorât în mormânt, Cel ce ești fără moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat, ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând femeilor mironosițe: Bucurați-vă! Și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

(Condacul Învierii Domnului)

Articolele numărului 115-117 / 2006:

* **Ucideţi păstorii (Tacitus jr) : pag. 2, 6 ;**
* **Construcţia elitelor (P. S. MICHAIL): pag. ;**
* **AQUA FORTE (Simion GIURGECA): pag. 8, 11, 12;**

UCIDEȚI PĂSTORII

Și veți stăpâni turmele...

Cu mulți ani în urmă, „Cotidianul" publica un supliment – intitulat ARHIVA în care a apărut sub semnătura lui Marin Bucur o antologie a textelor publicate în ziarele comuniste care aveau o singură ținută: „desfigurarea spirituală a poporului român"; pentru că un popor cu valori compromise este un popor compromis; un popor fără elite spirituale este un popor amorf, anonim, truditor în analele vremurile. Iată de ce demolarea valorilor naționale înscrise pe lista priorităților ideologice ale PCR sub lozinca „epurării țării de elementele legionare", „fasciste", „hitleriste" nu s-a încheiat încă. Iată de ce „dosarul Mișcării Legionare" stă pitit în arhivele strașnic pecetluite ale regimului postcomunist. Doar călăii nu mai sunt toți cei de ieri. S-au îmbrăcat în nume românești; „vicleana săgeată mortală care atinge eul acestui neam; s-a extins activitatea acestei „găști antiromânești" dincolo de hotarele țării.

Nu era mici atunci – și nu este vorba nici azi de criminali de război; bărbații care s-au bătut și la este și la vest nu făceau altceva decât să apere ființa poporului român; nici atunci și nici azi nu s-a văzut un român șef de lagăr de exterminare și nici de torționari – pentru că deținuții comuniștii, comparativ cu sutele de mii de români întemnițați după 1944, au fost tratați domnește.

În schimb, după 1990 nu numai că nu a fost sancționat nici unul dintre „crăciunii" care comunicau la București că „s-a stins lumina în celula cutare" iar, unii dintre ei, au primit chiar decorații. Nu a fost izgonit nici unul din casa lui precum familia lui Mircea Vulcănescu, Cantacuzinii sau Ion Simionescu. În schimb, au pensii care să-i mențină „în afara nevoilor vieții".

Cel puțin de două ori pe an, în prezența oficialilor țării, cu un tam-tam zgomotos suntem chemați să comemorăm progromuri mai mult sau mai puțin inventate în schimb au trebuit să treacă 17 ani ca să întredeschidem porțile uriașului pogrom care a ucis și umilit cei mai buni oameni ai acestei țări.

Nici toți conducătorii Biserici nu s-au învrednicit încă să cinstească pe cei care fără nici o vină, fără judecată, fără lumină, fără împărtășanie au fost uciși, lăsați zile și nopți în pulberea drumurilor țării și au fost înhumați în gropi comune, fără ca la căpătâiul lor să străjuiască crucea pentru care au luptat.

Nici azi nu se știe unde se află osemintele celor care s-au bătut și au murit în Spania pentru apărarea lui Hristos.

În schimb, se scriu tone de palavre despre și împotriva lui Mircea Eliade; Emil Cioran, Petre Țuțea, Nae Ionescu, Nicolae Paulescu (descoperitorul insulinei căruia comunitatea evreiască de la Paris îi refuză bustul pe care Franța vroia să i-l închine), Corneliu Zelea Codreanu, Ionel Mota sau Vasile Marin.

Și se publică „portretul legionarului" așa cum l-a văzut Petre Pandrea și l-a descris pentru o răsplată mizeră în „reeducarea de la Aiud" sau și-l închipuie Cioroianu; fără nici o dovadă, Zigu Goarnă (Ornea) vrea să ne învețe cum devine cazul cu „rebeliunea" inventată și măsluită de camarila din jurul mareșalului Antonescu – în 1941.

Dar nici o vorbă despre experimentul Pitești organizat, supervizat și îndrumat de Nikolschi (Grumberg; „chinez" – n. red.); nici despre isprăvile abominabile ale unei adunături de slugi în slujba bolșevismului: de la Ana Pauker la Neulander – Roman, de la Chișinevschi la Răutu, de la Ghizela Vass la familia Toma, Crohmălniceanu sau Brucan, Roller și ceilalți (tot „chinezi" – n. red.)

Despre aceștia toți și despre „tovarășii lor de drum" și, mai ales, de isprăvile – unele inavuabile – nici o vorbă. În schimb, iată ce spunea și continuă să afirme despre reprezentanții elitei românești: „Jos mâna domnule hitlerist, George Brătianu! Și trage consecințele". Le-a tras: a pierit, la 55 de ani, unul dintre valoroșii noștri istorici – cel care a scris o carte de căpătâi, POPORUL ROMÂN: O ENIGMĂ și UN MIRACOL" în temniță – fără medicamente, fără a beneficia de „recursurile în anulare" care, semnate de faimosul Ilici Iliescu (zis *Ionel*) i-a îmbogățit pe hoți cu hoțiile organizate de Partidul Comunist și nici de eliberarea pentru că „nu suporta claustrarea" – așa cum a decis justiția post-comunistă pentru un răufăcător notoriu.

A pierit așa cum cerea „Scânteia" – 23 sept. 1944 – unde putem citi: „Kilinger a tras concluziile (s-a sinucis; n. n.) domnul Brătianu: NU!"

Tov I. Petre deplângea faptul că „repausatul hitlerist Liviu Rebreanu a fost binecuvântat de destin și nu și-a terminat zilele la Aiud sau Gherla".

Dar știți cine-i primul descris în rubrica „figuri de trădători („România liberă, sept. 1944) ca fiind imperialist până la ultima expresie": un geograf ilustru, creator de școală națională, care a trudit în acest domeniu împreună cu Simion Mehedinți. Este Vintilă Mihăilescu iar crima lui era că făcuse cercetării asupra prezenței românești în Transnistria.

În schimb, pe I. AL. Brătescu-Voinești l-a „demascat" Marin Mihalcea, demascare la care a contribuit și Zaharia Stancu: era un hitlerist pe care „nu-l vom arunca în Dâmbovița. Ilustrului academician îi vom agăța, de gât, o tăbliță, scrisă caligrafic de el însuși: «mi-am trădat neamul!»".

Despre Ion Marin Sadoveanu, autorul unui splendid roman – „Sfârșit de veac în București" – ne vorbește L. Vidrașcu: „o lichea", „un trădător în frac", „un asasin moral" care ar fi fost „agent nazist în frac, pomădat și cu inele bătute cu blazoane", și, mai ales, „fotogenicul Don Juan al culiselor teatrale" etc.

În timp ce Nichifor Crainic „era conducătorul unei reviste care, în derâdere, poate se numea *Gândirea", prohitlerist, prolegionar* care „a trădat incontestabil poporul român și fără îndoială a primit bani pentru acestea", după o perioadă trăită în diverse ascunzători va trăi îndelungi ani în temnițele comuniste, unde va da și dovada unor slăbiciuni justificabile pentru cei ce nu trecuseră prin educația legionară.

„Urlă ca lupii" – scria ofițerul de serviciu al cotidianului mai sus amintit; „o lichea, un oportunist, slujind pe toți, prolegionar, pro-antonescian" – a cărui carieră „va forma încă un capitol pitoresc în istoria lichelismului nostru național". Era vorba de președintele Academiei Române – Constantin Rădulescu-Motru.

Există – ni se spune, un „vulgar agent nazist" despre unul dintre cei mai mari dirijori ai timpului dintre care CINCI erau români (Enescu, Perlea, George Georgescu, Cilibidache, Silvestri) și pentru care, ni se precizează, „arta nu a fost o vocație ci un instrument al propagandei hitleriste" și de aceea „publicul – altul decât cel „distins" al profitorilor Transnistriei și Odesei – îl va primi cu „ouă clocite și strigătul: «la pușcărie»". Era George Georgescu.

Lângă el, tot la pușcărie, urmau să păsească Ionel Perlea – „un vechi hitlerist incapabil", dar și : „antisemitul Rogalski precum și elementele legionare care au infectat atmosfera culturală a țării" și, care, „trebuie să răspundă acum de trădarea la care au participat. Este o măsură de igienă culturală și națională".

Vocabularul, mentalitatea, ura se reîntâlnesc încă în multe dintre organele presei – scrise, electronice sau televizate din zilele noastre și a ieșit în evidență cu o violență nemaivăzută când președintele țării a afirmat că regimul comunist a fost

(continuare în pag. 6)

Tacitus jr.

„Să baț' gin pălmi așa ca să nu scăpi pita gi la susuoară!"

Titlul spune totul și a fost spus mie de un bărbat din Cuiegi (jud. Arad) prin anii 83-84. Este, era, o filiosofie de viață, un mod de a exista! Dar nu că această filosofie trebuie s-o aplici, dar, cine vrea – mai cu seamă ideologii, „oaminii gi nimic" – , poate s-o aplice și o și aplică și o aplicau. Ăștia fiind slugile din mass-media și învățământ. Aceștia o aplică permanent, este modul lor de viață. Din lătratul verbal, scris, sau prin imagine, reușesc a nu „scapa pita gi la susuoară!". Ei, țăranii care se respectau, nu disprețuiau și nu disprețuiesc „șăfii", cei care poruncesc, adică marii mahări gen – cum erau atunci cei din conducerea PCR – ci pe leprele, lătrăii (Aveau și o frază: „Traiești gin latrat!" „Lătri când așa, când așa! Dupa cum ți sa dă coajă!" „Ce uiț' la șăf și dai gin coadă! Dacă-ț' dă coajă... îl latri gi bine! Dacă nu-ț' dă... îl latri gi rău!" „Tăt-i să nu lătri a bolându!" și alte cugetări disprețuitoare foloseau și folosesc când e vorba de păduchii ce se aciuează pe lângă conducători, lăudacii, „consilierii". Ce-i care vin la mâncare și pleacă la primejdii. Simt ăștia unde-i de ciugulit... Ceva nemaipomenit! „danpavelii" tuturor epocilor, tănașii, codițele, alinteodorești, borțunii, tismănenii, **„david-ogilvy-știi" noii epoci**) ce le lustruiesc firma. Adică, ziariști, dascăli de idologicale, ștefan-gheorghiști, propagandiști gen Hrebenciuc, gen Tismăneanu, lătrăi gen știristele de azi etc. Pe ăștia-i numeau „oamini gi nimic". Asta când discutau între ei, cu de-ai lor, și-și puteau permite să spună, fără consecințe, ce gândesc. În rest, oficial, se purtau deferent cu acești „câini de pază!"(„câinele" acesta latră la dușman de lângă stână, de unde mănâncă. Când vine dușmanul cu o „pită" mai mare se duce la el și latră către stăpânul de la care plecase. Totul este din ce parte latră. În orice caz, el, „câinele" latră lângă o astfel de „democrație" Cu o „pită" cât mai mare și cu un ciomag zdravăn și noduros la îndemâna posesorului „pitei". Astăzi plutocrația – evident „democratică" - „evreiaso-anglo-saxonă"!) Ba chiar apelau și apelează la ei cu un amestec de oportunism și dispreț. Adică, n-ai ce face! „Au pita susuoară!" **Mințăsc cu șcință!** ziceau aceeași. Adică, manipulează conștiințele celor ce citesc, privescsau ascultă, după cum dictează conducătorii. Dar, nu doar asta fac acești diavoli? Ei își și pregătesc poarta de retragere spre viitorii șefi atunci când timpul îi uzează, când nu mai au priză la masa votanților șefii pe care slujesc atunci. Tatulicii cad totdeauna în picioare! Numai șefii își frâng gâtul! Mânuitorii de fraze, imagini, „profesorii univ. doctorii" cad mereu în picioare. Așa este construită „democrația" porno-capitalistă că șeful pleacă, dar gașca rămâne mereu. Băsescu pleacă, (pardon!) „conzelerii" *rămâne!* Băsescu suferă consecințele vorbelor sale, lătrăul Cristoiu, Popiescu, Tatulici, **david-ogilvy-stul** rămâne și latră în mass-media și mâine la un alt Băsescu. Latră și așa și așa! Dar, a început să latre a gudurală, cam de multișor, pe lângă noii „coane Griguță" ai post-decembrismului. Au umplut țara de „universități" politice și de „jurnalism" pe bani. Pentru a înmulți și mai mult „canalia de uliți!" Că asta sunt și ei. Din gargară, fraze luate din alte cărți, adun lovele. Sunt „profi" de „capitalism științific" la David Ogilvy, scribari la gazetă, lătrăi la tv, „conzeleri" la Parlament, pensionari, „conzeleri" la Cotroceni, la bancă, la „holocaust", la Strasbourg, la Becali etc. Și adună lovele. Ceva de speriat! Cresc vilele, apartamentele. Din lătrat! Dăi cu Popper, cu Fukuyama, cu X, cu Y! L-au uitat pe bietul Lenin, Marx, Gramsci, Lukacs, Adorno, Garaudy-ul anilor 70 și-i trag cu „capitalismul științific". Credeți că au probleme psihice? Aș! Maestru lor – ovreiul Brucan! – le-a fixat deviza odată pentru totdeauna: „Numai bou-i consecvent!" Adică, ține brazda! Numai că, se vedea, că ovreiul nu pricepea proverbul țăranului român – și nici ucenicii lui nu-l pricep! Proverbul se referă – stricto senso, țărănește – la boul de **dreapta, de brazdă adică!** Adică a boului ce ține brazda când țăranul ară. Adică este consecvent! Numai așa merge „treaba bine!" Adică se poate ara, produce ceva real. Dacă acest bou (noi, adică plebea ne-david-ogilvy-stă!) ar fi deveni in-consecvent, ar părăsi brazda, adică **dreapta**, nu s-ar mai putea ara, semăna, n-ar mai crește grâu și cu palavre stângisto-ogilvy-ste am muri de foame. Deci, tocmai fiindcă acest **bou** este consecvent stă lumea în picioare. Boul de stânga se mai numește și **„gi uom!"** Adică, întocmai ca și foștii ștefan – gheorghiști deveniți „ogilvy"-ști , își poate permite să tragă și aiurea, să trișeze. Adică să lase jugul doar pe „boul gi brazdă", adică **de dreapta!** Care merge **drept pa brazdă! Ca să pucem ara!** Dar, de unde minte la *brucani, tănași, cogițe, david-ogilvy-sti , snapsa-iști, tismăneni, cristoi* etc.

Deci, asta este cu consecvența boului, bade urmaș de *brucan*. Bade fost prof. de „socialism științific", bade scriitor de „mic dicționar de termeni politici pentru tineret". Da, dacă dumneata, fost căcănar, te-ai fi ținut de *filosofia* ta, *de dreapta, de brazda* ta... altă căciulă! Când aș trece pe lângă dumneata mi-aș ridica, cu respect, pălăria. Dar, dumneata, ca un nou Neftiotache Buhuș, „căcat ai mâncat" (așa se exprima maestrul) și mănânci și acum. Numai că nu mai există un „principe" care să te apese cu papucul bizantin (semn că-i urmaș al împăratului creștin de la Constantinopol. Că de aceea purta el acel papuc roșu aurit, papuc cu gurgui – vezi opincile făcute din piele de porc ale țăranilor noștri din secolele trecute! – ce arăta că moștenește harul și darul vechilor împărați romano-bizantini) în haznaua cu pricina. Și asta tocmai pentru inconsecvență. Ceaușescu și-a plătit consecvența. Era bou de brazdă! David-Ogilvy-știi sunt „de om"! De aceea, ce credibilitate pot avea? Nici una! Bine, că sunt aciuați peste tot. Ceva de speriat! Apostați care scriu despre fidelitate, stângiști care scriu despre binefacerile „democrației" porno-capitaliste, foști adepți ai „dictaturii proletariatului", prin reprezentanții, lui scriind despre „libertatea de gândire". Mă rog, david-ogilvy-știi și-au păstrat, totuși, o consecvență – că altfel ar fi atacați imediat cu furie de presa aservită adevăratului stăpân – și anume aceea de manifestare a dragostei permanente față de „chinezi'. Adică, știu că lângă „pita albă" ce o primesc pentru „inconsecvență" în raport cu mine, **bou de brazdă,** se află ciomagul noduros al stăpânului „pitei" – „chinezul!" Desigur, pot să-și bată joc de Băsescu, de Tăriceanu, Iliescu, pot să-i suduie și apoi să-i lingă, pot să înjure pe legionari cât vreau, pot să trădeze un patron cu bani pentru un alt patron cu bani, pot să-i arate lu' Becali ce pasaje să citească din Noica, pot lătra cât îi ține gura (nu toți! Numai cei ce sunt în cărți!), dar a lătra indecent pe „chinezi" nu li se va ierta. Nu li se ierta nici înainte! *Băieții știe asta* și și-au interiorizat preceptul. Se autocenzurează și „pita nu le pică gi susuoară!" Aceasta este autocenzurează și „pita nu le pică gi susuoară!" Aceasta este marea artă a supraviețuirii, a căderii pisicii mereu în picioare. Acesta este „ziaristul" de astăzi, absolventul de „nou jurnalism", cohorta de elevi ieșiți din mâna david-ogilvy-știlor, „andreelor", „analiștilor", „politologilor", „tinerilor politicieni", „tinerilor promovați la conducerea partidelor", aceasta este lumea în care ne ducem existența, capitalismul prevăzut – n-o să vă vine să credeți! – de către cei doi corifei ai comunismului: Marx și Engels. Să dăm citatul: „Dorim numai ca burghezii care vor cumpăra acest imperiu venerabil să fie burghezi cât mai ordinari, cât mai meschini, să fie burghezi evrei. Acest guvern dezgustător care conduce cu bâta, acest ticălos guvern „părintesc" merită să fie înfrânt de un adversar cât mai ticălos, cât mai răpciugos, cât mai dezgustător. D-l Metternich poate fi liniștit. Mai târziu ne vom răfui cu acest adversar cu aceeași necruțare cu care se va răfui el foarte curând cu d-l Metternich" (Marx-Engels, vol. IV, pag. 517, „Începutul sfârșitului Austriei"). Interesant, nu!

Mișulică Florinel CORCODEL

CIOCOI ŞI SLUGI – pamflet.

După 1989 s-a dat drumul la ciocoi. Mii de neisprăviţi, şantierişti inculţi, ciubote la suflet au invadat scena politică şi au devenit şefi de organizaţii politice. Ce ştiau ei, ce ştiinţă aveau? Aceea de a şicana, de a da din coate, a apăsa cu ciubota capul subalternilor, aveau „ştiinţa" învăţată pe şantier şi prin barăcile muncitoreşti. Adică, ce? Cum ce? „Ştiinţa" de a umili, de a beşteli micii subordonaţi, perseverenţa şantieristului belit şi aruncat, departe de oraş, de sistemul socialist multilateral dezvoltat. Când s-a dat drumul la ... *slobozeală,* în 1989, ciocoii, şefi de tot felul, erau pe fază. Le-a pus Domnul mâna în cap şi au devenit, pe dai-boji, bogătaşi. Din condiţia de zbiri de muncitoraşi s-au trezit patroni şi conducători. Care va să zică – şi-au zis ei – o meritãm. Dăi înainte! Dar numai atâta meritãm? Meritãm mult mai mult! Meritãm să conducem treburi politice, organizaţii, fundaţii, să dăm indicaţii creatorilor de opere de artă, literaţilor, ziariştilor, să îi cenzurăm, să le spunem ce să scrie, să ne strâmbăm, să ne băgăm râtul în ce nu ne pricepem, să terorizăm psihic. Şi, iată, nişte brute, ieşite din noroaiele neputinţei spirituale, ajunseră să mânuiască suflete delicate sau de aceeaşi teapă cu ei. Cu cei de categoria lor (brute de aceeaşi teapă) na-u fost probleme. Îşi dau copite reciproc şi învinge cel a cărui copită este mai tare. Cu „artiştii" erau probleme, cu creştinii! Ăstora le aplicau o copită şi ăştia în loc să-i dea bestiei de ciocoi o copită se „interiorizau", „sufereau", „iertau", „tăceau", „se chinuiau". Ciocoiul simţea victima şi sângele lui putred se aprindea şi mai tare în a-şi exercita pofta de a chinui, insulta, apăsa, strâmba din nas. Sufletul delicat scrie, ciocoiul, dă din copite în stânga şi-n dreapta şi-şi alege aliaţi, slugi (care au arta de a lovi!) care să comită aceleaşi insanităţi ca şi el. Câini şi putori spirituale, flămânzi găseşti la fiecare cotitură. Este suficient să le dai coajă de ros (funcţii, avantaje, posibilitatea de a înjosi şi conduce pe alţii. Funcţia-l arată pe om dacă est om sau bestie!). Nu există pe lumea asta ciocoi fără subalterni zeloşi şi de aceeaşi structură sufletească. Evident, „creştini"! Că şi ciocoiul este „creştin". Azi chinuie pe cineva, mâine-şi face cruce, se duce la mănăstire, se spovedeşte (probabil!), dar, mai ales se pricepe la condus, dat sfaturi, şi vorbit agramat („trebuieşte"! spune el. Noi „trebuieşte" să avem încredere în el.). Deşi este bâtă în ale ideologiei, nu citeşte decât din an în paşte, deşi structural, creierul, îi este neputincios în a formula fraze filosofice, ideologice, se avântă şi comite aşa ceva. Pretinde să fie ascultat şi nu doar pretinde. Vorbeşte autoritar, doct, el are „informaţii" (de unde?), dă „indicăţii" de cum să se comporte ceilalţi. Nu suportă să stea decât la prezidiu. Dacă nu-i la prezidiu luptă din răsputeri să-i înlăture pe cei care sunt. Nu-l satură Dumnezeu de funcţii pământeşti. Neruşinat, îi face pe alţii neruşinaţi, bate cu pumnul în masă (dacă e cazul). Cum nu i se mai dau funcţii începe să tragă sfori, să-şi caute aliaţi, slugi obediente. Sluga îi sare în ajutor în şedinţe. I se pune pata ciocoiului pe cineva? Sluga este la datorie. Şi el sare cu gura pe nefericit, ridică tonul, acuză. Odată ce s-a repezit sluga pe victimă, ciocoiul tace din gură. El a dat numai „directiva" prin câteva fraze. Sluga face restul cu devotament. Trebuie să şti purta geanta ciocoiului. Altfel, ciocoiul, îşi dă la o parte sluga devenită indolentă. Aşa, că, sluga, este tot timpul în priză. Pe cine să mai latre, în cine să-şi înfigă colţii. Are ochii mereu beliţi într-o direcţie sau alta. Să vadă, să muşte. Sluga are „aliaţi de ocazie" la fel de zeloşi, familie, are ciraci şi toţi ling pe lângă ciocoi. **Linge-n sus, apasă-n jos!** Deviza microcefalilor. Ei, între astfel de jivine mi-a dus ultimii 17-18 ani de viaţă. Între ciocoi şi slugi aspirante la condiţia de ciocoi.

Am întrebat pe Domnul dacă aceasta mi-e pedeapsa? Din moment ce trăiesc condiţia aceasta este clar că da şi trebuia să o suport. Am suportat-o până n-am mai putut şi, mai ales, mi-a adunat păcate. Dar, dacă cineva te împiedecă să trăieşti cât de cât creştineşte, eşti dator să te desparţi de acel cineva. Azi (martie 2007) am ajuns la capătul răbdării şi cizma ciocoiului şi a slugilor sale de ocazie sau de lungă durată n-o mai pot suporta şi nu-i creştineşte să intru în păcate suportând şicanele ciocoilui şi slugii domniei sale. Se pune problema dacă eu sunt necesar sau ciocoiul şi sluga. Se pare că ciocoiul şi sluga sunt mai necesari. Am dedus aceasta mirosind **atmosfera**. Vântul a bătut alături de ciocoi şi slugă. O mie de ani pace! Nimic nu-i veşnic din ce-i omenesc! Nici chiar voinţa şi viaţa ciocoiului şi a slugii de ocazie. Azi eu, mâine ciocoii şi slugile şi stăpânul lor şi toate câte sunt pe pământ! Praf şi pulbere! Bine tuturor! Veselie, tot ce se poate şi mai mult decât atât.

Un om care a văzut destule.

Despre revista aceasta

Această revistă s-ar putea să nu mai apară începând cu acest număr. Adică, acest număr ar putea să fie ultimul. Cum a apărut ea? Ca să se ştie! Întâi a fost înfiinţată (1992) fundaţia de către răposatul Simion Ghinea. Prin strădania lui s-a editat un buletin al fundaţiei având titlul „PREZENT". Din varii motive – inclusiv din cauza unor neînţelegeri – buletinul nu a mai fost editat. În anul 1997 am convenit cu Simion Ghinea şi cu dl. Mircea Raţiu să reglementăm juridic problemele fundaţiei şi să preiau eu editarea unui buletin, periodic al „Fundaţiei Române pentru Cultură şi Educaţie BUNA-VESTIRE". Fără bani, fără remuneraţie am acceptat. Aceasta se petrecea în toamna anului 1997. În aprilie 1998 am scos primul nr. cu 4 pag. Numerotarea a început de la 9. De ce? Pentru că se editaseră 8 numere de buletine de către fundaţie 'având un alt nume, am convenit să numim, iniţial, noul buletin: „Fundaţia Culturală BUNA VESTIRE" (după numele fundaţiei). Am mers cu acest nume până la nr. 25 inclusiv. Apoi, de la nr 26 periodicul a purtat numele de „BUNA VESTIRE". Am ajuns la numărul 117. Sunt din aprilie 1998 10 ani. Ne-am sacrificat multe zile şi multe nopţi ca să apară acest periodic. Am făcut puţine derogări de la crezul nostru şi al meu (referitor la mine şi conştiinţa mea), am răbdat multe ofense de la un ins sau câţiva inşi rău educaţi şi răi la suflet. Am ajuns aici. Pe inimă şi pe demnitate nu ne călcăm şi cenzură de la neaveniţi nu înghiţim. Timpul rezolvă totul şi chiar de vom sau nu vom mai continua!

Redacţia.

FORMAREA ELITELOR (Conspect după FRĂŢIA DE CRUCE – autor Gh. Gh. Istrate) – partea a II-a

Când s-a reuşit pregătirea a cel puţin trei viitori membri ai unui mănunchi de prieteni – care să fi trecut cu succes prin „încercările" mai sus amintite, atunci se poate înfiinţa prima celulă a unui viitor „cuib", „un mănunchi de prieteni".

Se pregătesc scriptele necesare – cartea mănunchiului, registrul – „casa mănunchiului" şi câteva dosare necesare pieselor justificative; se fixează ziua şi ora „primei consfătuiri" care se comunică, individual, viitorilor camarazi. Se recomandă ca nimeni să nu întrebe – „dar cine mai este" – pentru că, totdeauna nu ne vom interesa ce fac ceilalţi ci doar de ce trebuie să facem noi; nu de ceea ce face lumea din jurul nostru va trebui să ascultăm ci numai şi numai de ceea ce sufletul nostru este atras.

Dar ce se întâmplă cu cei care nu au putut „promova" „treptele fazei de încercare"? Nu vor intra în mănunchiul de prieteni decât atunci când vor dovedi tragere de inimă pentru aşa ceva!

Datoria noastră?

Să procedăm faţă de ei şi faţă de cei care, deşi au depăşit „faza de pregătire", nu doresc să continue să-i socotim în continuare prietenii noştri faţă de care ne vom purta cu eleganţă.

Cel care i-a pregătit – mai ales dacă a făcut acest lucru cu pricepere, cu tact, cu dragoste – (veţi întâlni frecvent în literatura Mişcării Legionare şi învăţăturile lui Corneliu Zelea Codreanu acest cuvânt), nu are nici o răspundere dacă elevul lui nu a reuşit. În schimb, răspunderea lui este mult mai mare după ce elevul său intră în mănunchi: devine GARANTUL ACESTUIA.

Dar el trebuie să-şi evalueze şi nereuşitele; să ţină seama de comportarea viitoare a celui pregătit şi să-şi informeze prietenii în acest sens.

Mai mult – şi mai ales – în decurs de 30 de zile trebuie să-şi găsească un alt „pupil" pe care să-l pregătească. În caz contrar – nici el, „profesorul", nu mai poate rămâne în mănunchi, pentru că ideea continuităţii ne obligă pe fiecare să avem în spatele nostru un viitor „camarad" şi nu-şi poate continua, activitatea; cei pregătiţi de el vor trece sub controlul direct al şefului de mănunchi.

În general pregătirea viitorilor membri ai unui mănunchi nu poate depăşi 60 de zile iar atunci când ei nu pot împlini criteriile acceptării în prima formă a organizaţiei M. L. vor fi lăsaţi de o parte şi vor fi căutaţi alţi „candidaţi" corespunzători viitoarei „elite" ai acestor adolescenţi.

Astfel s-au creat condiţiile activităţii unui mănunchi care, în primul rând ne oferă prilejul „să ne cunoaştem şi să ne îndreptăm propriile păcate şi pe urmă vom vedea dacă avem dreptul să ne ocupăm şi de ale altora". Ceea ce – aşa cum spune Căpitanul – „este o problemă delicată, deoarece aşa este făcut omul, să nu-şi asculte cu inima uşoară critica propriilor defecte. Fiecare crede – sau vrea să ne arate – că el este perfect".

Dar adevărata prietenie se manifestă, mai ales, pentru că voindu-ţi binele, ţi se spun, şi cele bune şi cele rele, ale tale.

Şi nu încape supărare. Ba, dimpotrivă!

PRIMA CONSFĂTUIRE este condusă de şeful grupului şi adjunctul acestuia; se începe cu un minut şi jumătate de tăcere: ne gândim la Căpitan, la cei care s-au jertfit, la hotărârea de a-i urma; se fixează numărul de ordine al fiecăruia şi se stabilesc funcţiile; se învaţă salutul legionar; se anunţă titlul comunicării pe care, fiecare, trebuie să o pregătească şi să o prezinte conform calendarului ce se stabileşte tot în prima şedinţă; se învaţă un cântec legionar; şi se stabilesc regulile comportării în şcoală; solidaritate, ajutorare reciprocă pentru o cât mai bună instruire, schimb de informaţii, atât în ce priveşte Mişcarea Legionară dar şi în ce priveşte învăţământul propriu-zis, în aşa fel încât profesorii să îi coteze ca fiind printre cei mai buni elevi.

În ce priveşte întrebările celorlalţi în legătură cu Mişcarea Legionară există un singur răspuns: TĂCEREA.

Şeful de grup va asista la următoarele consfătuiri, va da îndrumări, va citi, înainte de a fi prezentate, primele 3 comunicări, marea lui grijă fiind pregătirea viitorului şef de mănunchi. Dacă se vădeşte că cel ales nu poate fi un şef atunci va fi schimbat.

După trei consfătuiri se transmite comanda comandantului FDC – prin fişa-raport lunar, la care se adaugă informaţii în legătură cu modul în care s-a comportat mănunchiul, sumele trimise drept cotizaţii, adresa noului grup.

Fiecăruia – din momentul în care a intrat în mănunchi – i se dă un număr de ordine pe care-l va purta până la absolvirea Frăţiei de Cruce – sau terminarea şcolii. Şi nimănui, niciodată nu i se va mai acorda acest număr. Într-un fel, va fi cartea lui de vizită care se va scrie aşa: 5 29 III 2006 2 / c. 75.

5 = numărul de ordine simplu, netransmisibil; 29. III. 2006 este data intrării în organizaţie; c – numărul de ordine al şcolii; 75 – numărul de ordine al grupului FDC pe ţară; iar 2 numărul de ordine al grupului.

În cazul transferării în altă localitate cele două cifre 5 şi 2 rămân neschimbate în timp ce se schimbă informaţiile privind noua adresă.

Numărul de ordine va fi scris cât mai clar posibil în „CARNETUL MEU" A CĂRUI ÎNCHEIERE LUNARĂ ESTE VERIFICATĂ ŞI SEMNATĂ LA SFÂRŞITUL FIECĂREI LUNI DE ŞEFUL DE GRUP URMÂND CA ALT carnet să fie deschis pentru luna următoare.

În absolut aceleaşi condiţii – recrutare, pregătire, instrucţiuni etc. se vor face noi propuneri de membri – cu executarea, de către şeful de grup, a celor 10 puncte.

Care sunt funcţiile MĂNUNCHIULUI DE PRIETENI?

Două: - recrutarea de noi viitori camarazi;
- autoeducaţia acestora.

Se acţionează prin toţi membrii săi: fiecare primeşte, de la început, o funcţie, misiunea lui şi obligaţia sa: recrutarea a cel puţin doi candidaţi, recrutarea fiind prilej de autoeducaţie pentru că vei fi obligat să-ţi însuşeşti comportarea cerută altora. Întreaga activitate este condusă de un şef al mănunchiului, desemnat de şeful de grup pe următorul criteriu: este numit cel ce s-a străduit să recruteze şi să pregătească mai multe elemente pentru mănunchi.

De obicei, se formează un singur mănunchi pe şcoală chiar dacă numărul membrilor este mare. Dar pentru ţinerea consfătuirilor mănunchiul se împarte în grupe de maximum 12 membri – şef rămânând cel care are cea mai mare putere lăuntrică de atracţie.

Altfel spus cel carismatic.

Trei sunt grijile majore ale unui şef de mănunchi:

= !). buna lui funcţionare;

= 2). îndrumarea către viaţa legionară;

= 3). unitatea.

Buna funcţionare: consfătuiri regulate; păstrarea legăturii cu comandamentul şi asigurarea continuităţii.

A. – CONSFĂTUIRILE: se ţin săptămânal după un program

(continuare în pag. 8)

pt. conf. **P. S. MICHAIL**

(urmare din pag. 2)

■► **(UCIDEȚI PĂSTORII!)** „ilegitim și criminal". Răspunsul parlamentarilor a fost tropăitul, fluieratul și insultat.

Să se fi făcut după 1989 – așa cum se cerea în 1945 – „igienizarea Academiei Române" și să fi rămas azi – în absența legionarilor, incapabililor și hitleriștilor de atunci – pură și limpede ca apa izvoarelor de munte?

Unul dintre comentatorii vremii – E. Vergu – ni se plânge că „ de multe ori" n-a „putut rezista somnului cu mari sforțări la reprezentațiile de operă, germanofile, ale lui Ionel Perlea" sau „dezgustului provocat de dirijarea plictisită și fără suflet a lui Georgescu", dar și că „acești muzicieni proști mai sunt și fasciști și e norocul nostru pentru că, cu o singură lovitură, rezolvăm două probleme". Lucrătura *vergului* avea și un titlu: „muzică fascistă – muzică proastă".

Despre Vergu nu mai știe nimeni nimic. Ionel Perlea a făcut o carieră excepțională în toată lumea muzicală, George Georgescu a fost „recuperat" de comuniști – singurul rămas în țară dintre cei 5 citați mai sus, iar Celibidache va fi directorul, mulți, mulți ani, între altele, al uneia dintre cele mai importante orchestre simfonice ale Germaniei.

O glorie a medicinii românești – cel ce a descoperit INSULINA, descoperire care a însemnat salvarea a milioane de vieții, descoperire realizată înaintea celor care, pe nedrept, au luat premiul Nobel; era și el „legionar" și „hitlerist". (Afirmație care este fără acoperire: nu puteai fi și „legionar" și „hitlerist")

Ca și cum ar fi fost o crimă să fi fost legionar în timp ce ar fi o mare cinste să faci parte din „partidul urii de clasă", al crimei de masă și al minciunii nelimitate, partidul care a ucis, oriunde s-a încuibat, peste 85 de milioane de ființe umane și care a amenințat continuu unificarea României după primul război mondial. Nicolae Paulescu a fost, ne spune un alt tovarăș de serviciu al PCR – într-un text semnificativ – intitulat: „Bombele cu explozie întârziată – CĂRȚILE – (și de aceea au fost trimise – împreună cu autorii lor – la închisoare), unul dintre părinții sufletești ai Gărzii de Fier și ai legiunii „trădătoare" de care „s-a servit nazismul ca să ne cotropească țara".

Ce să faci dacă n-am avut și noi „părinți sufletești și trupești" precum Ana Pauker, Nikolschi, Ghizela Vass, Răutu și Chișinevschi ca să ne elibereze „poporul, frate rus!"

Și ne mai spune Ispirul, citat mai sus, că „profesorul nu ținea cursuri de medicină ci „vorbea studenților în revista Spitalul, despre Coran și talmud – știți de ce? – „ca să-i atragă în cetele de secături entuziaste de viitori criminali".

Dar despre comandantul legionar Vladimir Dumitrescu ați auzit? Era o somitate în arheologie, elev al lui Vasile Pârvan, directorul Muzeului Național de Antichități, merite care nu contau: NKVD-iștii de la București au decis să fie imediat arestat.

Dar cel mai „fioros huligan" era PP Panaitescu, fost rector al Universității București și trebuia, ne spune un colaborator al ziarului R. I. (noiembrie 1, 1944), care, curajos, semnează Th. D. să ocupe un loc de frunte printre „criminalii care vor fi judecați pentru trădare".

Dar la rubrica trădătorilor din susnumitul ziar vom întâlni numele profesorului dr. Gerota – „de o ignoranță crasă"; Ion Sân Giorgiu: „un profesoraș"; Napoleon Crețu – „o nulitate" sau Alexandru Boldur a cărui vină era evidentă: a scris o carte despre Basarabia.

„Studenții de la litere l-au izgonit pe Dumitru Caracostea" care era un „mistificator iremediabil" și un „înapoiat josnic", iar comisia de epurare a presei „tăia capetele" unor ziariști, gânditori, scriitori, precum Ilarie Dobridor; Al. Bădăuță, Pan Vizirescu, Al. Gregorian etc.

„Armistițiul din 23 August deschide ușa răzbunării antinaționale; decapitarea elitelor lăsa, în voie, pe pământul românesc un monstru apocaliptic deservit de Ioșca Chișinevschi, L. Răutu; Ana Pauker, Roller, Silber, Petre Lupu-Wolf, Novicov, Ispir, Iosif sau Neulander-Roman". (M. Bucur).

Să nu ne imaginăm că „epurarea" se limita doar la marginalizare, întemnițare sau uciderea elitelor. Nu! Erau scoase din viață și familiile, și prietenii lor. Copiii erau hărțuiți în timpul școlarizării, erau împiedecați să intre în facultăți, erau obstrucționați în carieră. Toți erau „legionari" și „hitleriști".

Nu există domeniu din viața țării în care să nu-și facă de cap servitorii Uniunii Sovietice și dușmanii României: cei mai buni gospodari ai satelor, medicii, învățătorii, preoții, profesorii, toți erau integrați în categoria celor care, nefiind „ca noi, sunt împotriva noastră".

Eliminarea elitelor era împlinirea unei vorbe bătrânești: de vrei să pierzi turma, ucide ciobanii!

Și acest lucru începuse cu isprăvile Partidului Liberal din anii treizeci, a continuat cu ucigașii Mișcării Legionare și cu toți cei care au refuzat să semneze pactul cu Diavolul.

A acelor care nici azi nu vrea să recunoască că s-a împlinit profeția lui Corneliu Zelea Codreanu: „Triumful comunismului va însemna desființarea Monarhiei, desființarea Bisericii, desființarea familiei, desființarea proprietății individuale și DESFIINȚAREA LIBERTĂȚII". Și, mai însemna, „deposedarea noastră de ceea ce înseamnă patrimoniul moral al omenirii și deposedarea de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului".

Datoria noastră, a celor care s-au bătut în trecut, dar, mai ales, a celor care își dau seama că primejdia își menține forța nocivă, este ca învățând din nefericirile de ieri să începem reconstruirea elitei neamului nostru pentru ca readuși lângă turmele lor să reașeze România pe drumul „Schimbării" ei la „față".

RUGĂCIUNE

Doamne, mi-e Sufletul ca un cireș în floare
Și-n floarea lui tot soarele îl am...
Sunt mii ramuri, și-o privighetoare
Duios ea cântă-n fiecare ram...

Furtuni ce-au smuls goruni din rădăcină,
Trecură și prin floarea-i de zăpadă,
Dar, zbuciumându-i ramii ce se-nclină,
Lui nici o floare n-au putut să-i cadă!

O, Doamne, - azi, când nimeni nu mai poate
Să biruie-al ispitelor sudum,
Când înspre iad duc drumurile toate,
Iar înspre rai mai duce-un singur drum,

Trimte-mi Îngerii, astfel să mă poarte,
Să nu mă întineze nici un greș,
Cu Sufletu-mi să Ți-l aduc, la moarte,
În bătător cu o floarea de cireș!

Vasile Militaru

Din pateric

Zis-a iarăşi: la toată ispita nu învinui pe nici un om, ci numai pe tine singur, zicând: pentru păcatele mele mi se întâmplă acestea. Zis-a iarăşi: de vei cleveti pe fratele tău şi te va mustra cugetul du-te şi îi fă metanie şi spune-i că l-ai clevetit şi te păzeşte ca să nu mai fii batjocorit! Că moarte este sufletului clevetirea (Avva Or).

(urmare din nr. 113-114 / 2006 – 2007)

■► (SE VORBEȘTE...)

Mai lapidar este citatul din discursurile lui Bush pe ni-l propune un italian – Carlo Cristofori: „În ce îi privește pe politicianiste mai sigur să începi prin a da atenție la ceea ce fac".

Concluzia este semnată de un cititor din Arizona: „În timp ce există aparența unei noi perioade de sentimente mai bune dintre Bush și aliații Americii – dintre care unii sunt foști pretinsă nu confundăm scopurile și mijloacele. Astfel departe de cel mai recent „sfârșit" în Irak, o alegere cu un succes moderat îi face pe unii să uite mijloacele prin care lumea a câștigat acolo. Gândesc că ar trebuie să ne fie frică în ce privește viitorul: Irakul va rămâne în furtună multe luni și ani; Irakul și Siria se află pe agendă și numai Bush și versiunea sa despre Dumnezeu știu ce se va întâmpla când el se va îndrepta spre Coreea de Nord.

De ce am făcut apel la aceste opinii?

În primul rând pentru că sunt o lecție pentru mass-media de la noi care nu-și respectă obligațiile față de cititorii sau ascultătorii lor care din pricini știute sunt încă convinși că „dacă scrie" la ziar musai să fie adevărat.

În al doilea rând pentru că în locul conversațiilor infantile – uneori chiar subinfantile ce se poartă mai peste tot în fiecare seară noi toți ar trebui să medităm, să ne pregătim și să stabilim ce va trebui să facem dacă acești „bolnavi care ne conduc" vor cădea pradă iluziilor, nebuniilor sau calculelor care se pare că i-au determinat în secolul trecut să facă două războaie inutile.

Apoi, să nu repetăm greșelile anilor treizeci când îndrumați de diverse arghirofili am făcut o politică externă lipsită de clar-viziune, cu păstrarea fără acoperire și asigurări a unor alianțe care la prima intemperie s-au topit ca un rahat în ploaie.

Să trecem în revistă toate consecințele pe care le-ar avea un atac militar asupra Iranului, Siriei și Libiei; să analizăm ce consecințe ar putea avea asupra comportării celorlalte națiuni arabe dar și asupra musulmanilor de pretutindeni; să luăm măsuri pentru a se asigura țării mijloacele necesare supraviețuirii în cazul alterării aprovizionării energetice; să restructurăm rapid producția fără să asigure hrana națiunii, să nu uităm că mai bine niște vecini cu care să te înțelegi, aproape, decât niște prieteni, chiar dacă sunt ei sunt mai okoși decât toți ceilalți dar se află peste multe văi și dealuri, plus niscaiva ape d'ale *** mari de tot! Și, nu în ultimul rând, pentru că acestea-s lucruri cel mai important, realizarea unei armonii interne. Pentru asta este nevoie de trei – minim – acțiuni: prima cea pe care ne-a propus-o Traian Băsescu: SĂ IEȘIM DIN MINCIUNĂ.

A doua – aparține lui Klucevschi: „Cunoașterea trecutului nu este doar o exigență intelectuală sau un exercițiu scolastic – ci FUNDAMENTAL real al oricărei forme de acțiune. Doar ea singură poate să ne dea scara viziunii indispensabile a întregii noastre activități". Și a treia – deși subiectul este departe de a fi epuizat – să ne întoarcem la învățăturile lui Corneliu Zelea Codreanu. NU uitați că este primul care ne-a avertizat și ne-a descris ce se va întâmpla țării dacă învinge comuniștii!

Paul Spiru MIHAIL

UNDE-I DIFERENȚA?

Nu știu cărui „clan" îi aparține domnul Pierre MILZA – ceea ce este, pentru mine, un handicap și este pentru toți cei care, interesați de istoria oamenilor, nu țin seama de sfatul unui grec care susține că înainte de a-l citi pe un istoric trebuie să-i cunoști biografia.

Cu excepția notației înscrise pe ultima copertă – unde ni se spune că este profesor de istorie contemporană la Institutul de Studii Politice din Paris și director al „Centrului de Istorie al Europei secolului XX" și specialist în istoria fascismului și istoria Italiei din secolul XIX și XX – mai dispun de lista celor vreo 10-12 lucrări publicate pe care, însă, nu le-am avut la îndemână deși m-ar fi interesat „NOUA DEZORDINE MONDIALĂ" (1985) sau „Relațiile Internaționale – 2 vol. – din 1945 până în zilele noastre" – mai corect spus până în 1996 – (lucrarea fiind apărută în 1997).

Bănuiesc, însă, bănuială justificată nu de ceea ce afirmă cu glas tare ci mai ales de ceea ce îi scapă din fuga condeiului că, asemenea multor intelectuali francezi sau doar aciuați în Franța, cunoscută ca o țară tolerantă, se va fi aflat și dânsul situat în partea stângă a hemiciclului – scena fiind ocupată de sărmanii oameni care formează majoritatea tăcută, batjocorită și furată a oricărei țări.

Jocurile se fac în hemiciclu acolo unde se înfruntă, ca și în România de azi și de ieri, saltimbancii, specialiștii ingineriilor financiare – (cum se numesc excrocheriile azi), foștii agenți ai fostelor și actualelor „agenții", nomenclaturiștii în căutarea timpului pierdut, ambuscații cu picioarele gipsate și alte orătănii din același lagăr al fostului socialism real.

Va fi fiind și domnul Milza situat pe stânga, cum intri în Franța? Nu știu.

Dar, hai să-l auzim vorbind: „Națiunea era definită – (în noul program al fasciilor (suntem înaintea „Marșului asupra Romei") – ca „sinteză supremă a tuturor valorilor materiale și spirituale ale rasei". Statul trebuie redus la funcțiile sale esențiale de ordin politic și juridic", ferindu-se de orice intervenție în viața economică și eliminând măsurile fiscale „demagogice". Aspirând la „onoarea de a guverna țara" fascismul propovăduia limitarea puterilor Parlamentului și instalarea în locul acestuia a unui executiv puternic, capabil să impună respectarea interdicției grevelor în „SERVICIILE PUBLICE" și să ajute dezvoltarea corporațiilor și sindicatelor naționale. Funcția socială a PROPRIETĂȚII PRIVATE este clar proclamată. În fine, în materie de politică externă. Italia era invitată „să-și reia dreptul, să-și realizeze deplina unitate istorică și geografică. Altfel spus, conchide domnul PM : „UN PROGRAM REACȚIONAR, NAȚIONALIST și IMPERIALIST NET FAVORABIL MARILOR INTERESE PRIVATE AL CĂROR SPRIJIN POLITIC și FINANCIAR MUSSOLINI ÎL DOREA DE ACUM ÎNAINTE și GRIJA LUI – în ceea ce privește CHESTIUNEA SOCIALĂ să ÎNCADREZE MASELE ÎN ORGANIZAȚII CONTROLATE DE PARTID.

VIRAJUL la DREAPTA fiind încheiat, Mussolini își va juca viitorul cu acest PROGRAM ULTRA-CONSERVATOR."

Dar, unde-i diferența – sau diferențele – dintre acest „program reacționar, naționalist și imperialist" și cel practicat timp de peste 70 de ani de Uniunea Sovietică, patria reală sau imaginară a așa zișilor „oameni de stânga" dintre care, se pare, că ar fi făcut parte și autorul mai sus citat – despre a cărui lucrare – MUSSOLINI, Ed. Fayard, 1999, 982 pag. , vom mai aminti în paginile revistei noastre.

Dar, unde-i diferența dintre ideile lui Mussolini și cele ce călăuzesc, azi, în România, clanul Iliescu-Năstase-Văcăroiu și toate „gușile" adiacente și, mai ales, vorbăreție, ce murmură

(continuare în pag. 11)

Comentator.

AQUA... FORTE

■► România are nevoie de un tineret sănătos, vioi și înțelept al cărui suflet să fie întotdeauna, în orice moment al istoriei, creator de virtuți și născător de viață.

■► Atâta timp cât tineretul României își va hrăni sufletul din tradițiile milenare ale dragostei de pământul pe care a crescut și va lupta pentru păstrarea patrimoniului sfânt pe care Dumnezeu l-a dăruit acestui popor odată cu nașterea lui, el va merge triumfător și singur pe drumul binecuvântat la biruinței care este tot mai aproape,

■► Tineretul a fost și este busola orientărilor socio-politice ale oricărui popor din cele mai vechi timpuri ale istoriei și până în prezentul zilelor noastre. Ca generație nouă el se dezvoltă în lumina aspirațiilor umane moderne în cadrul luptei pentru existență și afirmare, de aceea el trebuie sfătuit și ajutat să poată realiza marile idealuri ale neamului pe care le nutrește cu toată puterea ființei sale... Îi va îngădui oare înțelepciunea statală și guvernele viitoare să-și înfăptuiască visul?... Măcar acum în ceasul al doisprezecelea?

■►Un popor dezlânat e întotdeauna sărac.

■► Românii s-au deșteptat din somnul cel de moarte dar nu s-au sculat încă din pat!

■► Când nu este consimțită, dirijarea devine dictatură.

■► Tinerii se descurajează repede când sunt dezorientați și nu au succese rentabile, dar se aprind și persevereză dacă au un ideal curat fără egoism și fără epitetele gloriei.

■► Când este însoțită de credință și speranță suferința devine nobilă și creatoare, când este lipsită de înțelepciune și plină de nerăbdare te distruge până la.dispariție.

■► Toți oamenii necinstiți se tem de cinste și adevăr. Ei se comportă fariseic ca să pară prin simulare ceea ce conștiința le spune că nu sunt.

■► În societatea comunistă toți oamenii simt, judecă și vorbesc ce le admite legea, dar fac ce pot, adică una simt, alta judecă, alta vorbesc și alta făptuiesc! Ce lipsă de caracter.

AQUA FORTE (Remember)

■► Între actorii păpușari și politicienii profesioniști există o asemănare uluitoare uluitoare: și unii și alții trag sforile, numai că, păpușarii, le sincronizează cu sunetul iar politicienii le alternează mereu cu alte și alte promisiuni.

(continuare în 11)

Simion GIURGECA.

(urmare din pag. 5)

■► **(FORMAREA...)** stabilit de șeful mănunchiului fiecare întâlnire începând cu o rugăciune, lectura câtorva versete din „Noul Testament"; se spune „Tatăl Nostru" și „Cu noi este Dumnezeu"; urmează minuta închinată Legiunii: fiecare trece prin fața șefului cu CARNETUL MEU în mână și se depun cei * 40 R și cotizația săptămânală; odată pe lună se predă cotizația pentru centru;

= timp de 10 minute se fac exerciții fizice.

Se vor cânta încet – ca să nu supărăm pe nimeni – coruri religioase și cântece legionare.

= comunicarea unui prieten și completări la această comunicare;

B). – În ce privește COMUNICĂRILE: membrii organizației cor, prezintă conform unui program dinainte stabilit, prezentării ale unor probleme legate de pregătirea lor profesională sau școlară, probleme studiate de fiecare urmând ca în cursul consfătuirii fiecare să-și poată expune punctul de vedere.

Firește, rămâne mereu actuală Istoria Mișcării Legionare atât de distorsionată, de alterată, de falsificată încât va fi nevoie de o adevărată strădanie arheologică pentru a-i reda adevărata față.

Și atunci ne vom da seama cât de adevărată este afirmația Căpitanului că „Mișcarea Legionară este înfiptă în inima pământului nostru românesc iar creștetul ei se înalță sus, sus de tot către sferele prin care plutesc spiritele nevăzute ale celor care s-au jertfit pentru apărarea acestui pământ".

De aceea noile mănunchiuri de prieteni trebuie, în primul rând, să cerceteze temeliile Mișcării Legionare; apoi să analizeze dacă vrerile legionarilor de ieri sunt mereu actuale și, firește, să le actualizeze în funcție de ceea ce s-a întâmplat în timpul revărsării asupra neamului nostru a „acestui „ocean de crime, de minciună și de plictis" – cum definea un istoric francez, Pierre Chaunu – COMUNISMUL.

Trebuie să înlăturăm efectele nocive ale celor peste 60 de ani când elitele au fost întemnițate, înlăturate sau ucise; când opera acestora a fost distrusă sau, ca și ei, interzisă și să restituim neamului românesc adevărata istorie a Mișcării Legionare.

Comunicările, supervizate de șeful mănunchiului, nu trebuie să depășească 20 de minute, să aibă miez – altfel spus să abordeze critic faptele; să fie interesantă și atrăgătoare, să fie transmisă într-o limbă românească – fără „trenduri", „succes story", „stand-by"-uri, sau „joburi" care-i pocesc fluența.

Povestea trebuie să aibă sens, să iște discuții, să fie motivată, să ajungă la concluzii solide, acceptabile și adevărate.

Nu trebuie acceptate lucrări deficiente, nu este vorba de a „bifa", ca pe vremea ședințelor comuniste, o acțiune ci, fără supărare, fără îmbufnare, fără reîncriminări lucrarea trebuie refăcută, autorul fiind obligat să-și recunoască defectele și eșecul.

Ca măsură de prudență – dat fiind că și atunci, când s-a scris FRĂȚIA DE CRUCE și azi, Mișcarea Legionară era ținta diverselor găști – comunicările nu vor fi semnate. Ele vor fi transmise bibliotecii mănunchiului cu ajutorul unui calculator și vor fi, precum toate celelalte documente, păstrate cu grijă, și cu precauțiile necesare.

Odată timpul destinat comunicărilor încheiat vor trebui să se facă lectura câtorva pagini din clasicii Mișcării Legionare, începând, în mod firesc, cu lucrările Căpitanului, lectura fiind încheiată cu moment de meditație asupra celor citite.

Poate că ar fi bine ca, lunar, să se facă și o prezentare critică a publicațiilor – prietenoase față de Mișcare sau, mai ales, celor dușmănoase: informații corecte și complete asupra adversarilor însemnând un atu în orice confruntare.

Bădia Istrate ne atrage atenția asupra importanței recrutării și pregătirii complete și corecte a viitorului uman al Mișcării: o mișcare încetează să evolueze și să se dezvolte dacă „demografic se produce o fractură. Ca și națiunile când nu mai au urmași, pier!"

Consfătuirea continuă cu momentul „prieteniei" dominat de sinceritate când fiecare își spovedește greșelile și cere ajutorul celorlalți pentru detectarea defectelor pe care el nu le știe. Este momentul unei adevărate școli a prieteniei.

Totdeauna se pune în discuție situația școlară a fiecăruia luându-se măsurile necesare remedierii care, uneori, cere și o analiză a situației materiale a prietenilor din mănunchi – încercându-se și o apropriere dintre cei înstăriți și cei sărmani.

Și totul se termină cu „minuta hotărârilor: ce am făcut, ce avem de făcut, ce am greșit, cine a greșit, ce măsuri trebuie luate și se verifică Carnetul meu" în ce privește propunerile pe care și le-a asumat fiecare în cele 20 minute zilnice.

Cine nu propune nimic înseamnă că nu s-a gândit și cine nu gândește nu va corespunde calităților necesare unui viitor legionar.

În sfârșit, totul se termină cu un cântec și cu predarea raportului săptămânal către șeful de grup.

febr. 2007.

(va urma)

BIBLIOGRAFIA DE CĂRŢI TIPĂRITE de George URSA:

Operă de autor:

a). Literatură originală:

- **Poeme de sertar** *(versuri) – Editura „Gemenii SRL", Bucureşti, 1992;*
- **Spovedanie către Dumnezeu** (versuri) – *Editura „Gemenii SRL", Bucureşti, 1992;*
- **Noaptea Scorpionului** (versuri) – *Editura „Gemenii SRL", Bucureşti, 1993;*
- **Îngerii roşii** *(proză) – Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1995;*
- **Cronică din vremea tătarilor / Pâine şi mortar** *(proză) – Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1996;*
- **Meseria de rege** *(teatru) – Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998;*
- **Turnul fulgerat şi alte povestiri**... *(proză) – Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1999;*
- **SUB DOMNIA STELEI – poezii, poeme, satire –** (1966 – 2006) Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2006;

b). Eseu, articole, filosofie etc. :

- **„Un model de românism"** (în volumul **„LUCRĂRILE celui de al doilea CONGRES al Spiritualităţii Româneşti"** – Herculane 14 – 16 octombrie 1994; Editura „Radical", Drobeta – Turnu Severin, 1995, pag. 225 – 226);
- **Teme de meditaţie** ... *Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti,* - 1998;
- **Doisprezece ani de luptă naţională... / Articole... Vol. I – III, 2003***; Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003;*
- **Ce este filosofia?...** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (19) – ISBN: 973-7700-26-0;
- **În contratimp** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (20) – ISBN: 973-7700 – 25 – 2;

• **13 titluri (31/12. 2006)**

Ediţii îngrijite:

- **Dragoş Protopopescu: „Fortul 13"** (prefaţă de George URSA), Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 1998;
- **Alexis Carrel: Omul, această fiinţă necunoscută** (prefaţă de George URSA), ed. a II – a, Editura ELISAVAROS, Bucureşti, 1998.

Volume editate ca autor, cu prefeţe, postfeţe, ca redactor şef, responsabil de carte, în calitate de „consilier editorial" etc. :

1). **Mocăneştii, oamenii dracului** *(Cornel BRAHAŞ)", Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1994 - consilier editorial;*

2). **Cu moartea pre moarte călcând. Poem întru Ilie ILAŞCU** (Cornel BRAHAŞ), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1995 - consilier editorial;

3). **Îngerii roşii** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1995 – autor + consilier editorial;

4). **Cronică din vremea tătarilor / Pâine şi mortar** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1996 – autor + consilier editorial;

5). **Alegerea celui singur** (Mihai GÂNDU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1997 – consilier editorial;

6). **Meseria de rege – Teatru** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 – autor + consilier editorial;

7). **Teatru de sertar** vol. I (Constantin IORGULESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 - consilier editorial;

9). **Jurnal dactilografiat** (Cornel BRAHAŞ), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 - consilier editorial;

10). **Poezii din capul meu** (Cornel BRAHAŞ), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 - consilier editorial;

11). **Între îngeri şi demoni** (Leonida LARI), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 - consilier editorial;

12). **Teme de meditaţie...** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 - consilier editorial;

13). **SSR** – *pliant de prezentare*, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998 – autor + consilier editorial + redactor responsabil;

14). **Statutul „Partidului PENTRU PATRIE"**, Supliment al *Curierului Informativ al Partidului PENTRU PATRIE*, Bucureşti, 1998 – redactor şef;

15). **Mămăligă cu fasole** (Constantin IORGULESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1999 - consilier editorial;

16). **DIN LUMEA LEGIONARĂ** (Victor P. Gârcineanu), Editura Fundaţiei Culturale BUNA – VESTIRE, Bucureşti, 1999;

17). **FOŞTII DEŢINUŢI POLITICI** / *O şansă ratată* (Dumitru Tache FUNDA), FUNDAŢIA CULTURALĂ BUNA – VESTIRE, Bucureşti, 1999;

18). **CORNELIU ZELEA CODREANU** – *o sută de ani de la naştere* / 13 SEPTEMBRIE 1899 – 13 SEPTEMBRIE 1999 (DORU MIHAIL, ION COJA, ZAHU PANĂ, NICOLAE NICOLAU, CONSTANTIN IORGULESCU – autori; prefaţă de George URSA), Fundaţia Culturală BUNA VESTIRE, 1999;

19). **CÂNTECE LEGIONARE** – Fundaţia Culturală BUNA – VESTIRE, Bucureşti, 1999, Ediţia a V-a;

20). **Turnul fulgerat şi alte povestiri...** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1999;

21). **Testamente, eseuri, tablete şi poeme în proză** (Ionel PROTOPOPESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2000;

22). **Dăltuiri mărunte** (Emanoil PARASCHIVAŞ), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2000;

23). **Teatru de sertar** vol. II (Constantin IORGULESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2000;

24). **Intelectualii şi Mişcarea Legionară** / *Mari conştiinţe româneşti*, Editura Fundaţiei Culturale BUNA – VESTIRE, 2000 – redactor şef;

25). **Programul Partidului „PENTRU PATRIE"** , Supliment al *Curierului Informativ al Partidului PENTRU PATRIE*, Bucureşti, 2000;

(continuare în pag. 10)

REDACŢIA

(urmare din pag. 9)

► **(BIBLIOGRAFIA...)**

26). **Lumea, ca un lotus deschis** / *Jurnal de călătorie* (Ana Luiza TOMA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2001;

27). **Statutul „Partidului PENTRU PATRIE"** (Ediţia a II – a), Supliment al *Curierului Informativ al Partidului PENTRU PATRIE*, Bucureşti, 2001 – redactor responsabil de carte;

28). **Dialoguri** (Florin GRIGORIU) – poeme, prefaţă de George URSA, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2001;

29). **Rugurile sângelui** (Aurelia ONCESCU) – poezii, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2002;

30). **Întâlnire în cuvânt** – *Antologie literară a Cenaclului SSR* **Mircea Eliade**, prefaţă de George URSA, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2002;

31). **Doamna Dirigintă** (Ligia VIŞOIU) – roman, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2002;

32). **Flori printre spini** (Eugen BĂLAŞA) – poeme inedite, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2002;

33). **Blestemul pietrei** (Ligia VIŞOIU) – roman, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003;

34). **Şase drame...** (Ştefania GĂLĂTESCU) – teatru, Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003;

35). **Doisprezece ani de luptă naţională**... / *Articole* Vol. I-III..., Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003;

36). **Cu Gândul Peste Veacuri** – versuri – (Rodica INDRIEŞ), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (2);

37). **Gânduri Pentru Viitor** – versuri – (Ştefania GĂLĂTESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (3);

38). **SONETE** – versuri – (George ZAMFIR), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (1);

39). **HAIK-UL DESCOPERIT** – versuri – (Florin GRIGORIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (4);

40). **FÂNTÂNI DE REVEDERE** – versuri – (Ana FRÂNCULESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (5);

41). **DESPRE AUTORI ŞI CĂRŢI** – versuri – (Florin GRIGORIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (6);

42). **PE MALURILE OTĂSĂULUI / (Haiku-ri şi alte gânduri poetice)** - (Adina ENĂCHESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (7);

43). **MOAŢA, ŞCHIOAPA ŞI BĂTRÂNA** – (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români";

44). **INTERVIUL PORCULUI** – (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români";

45). **MADAM PIŢIGOI ESTE O MADAM** – (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români";

46). **POEME ÎNTINERITE** - (Gheorghe ONEA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (8);

47). **MEMORIA LACRIMEI** - (Laura VEGA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (9);

48). **PRIN INSOMNII REBELE, TOAMNA** - (Marieta MATEI), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (10);

49). **CER DE COCORI** - (Ioan V. POP), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (11);

50). **IUBIRE NETERMINATĂ** - (Adina ENĂCHESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (12);

51). **PRIN POARTA SPIRITULUI – Jurnal** – (Marga DUMITRESCU-FRASINU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (13);

52). **CU NOI ESTE DUMNEZEU** (Antologie cu poezii religioase) (Adina ENĂCHESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (14);

53). **VIOLETE MOV** – roman – (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004;

54). **BUCHET LIRIC** – *Poezii* - – (Elena Carmen HOHENZOLLERN), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004;

55). **Scrisoarea Greierului** - - (Fausta – Maria CIOBANU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (15);

56). **EPISTOLIA către români şi alte neamuri** - (Florin GRIGORIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (16);

57). **UN AN DE HAIKU** - (Florin GRIGORIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (17);

58). **Ştefaniada – epopee -/ Fulgi de nea – scenetă în două acte - / Sabotorii – scenetă în trei acte** - (Ştefania GĂLĂTESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2004; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (18);

59). **Das Dossier Der Legionarbewegung,** Verlag ELISAVAROS, Bukarest, 2004 (Redactor şef.);

60). **Congresul melcilor** - (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

61) **My name, my name is... Doamna Matilda / Teatru Pentru Copii Cu eroi Din Lumea Plantelor Şi Animalelor** – (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

62). **Dansul literelor** – (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

63). **Ajutaţi biata barză cu gât lung şi moţ pe cap! – poveşti cu cerinţe –** (Ligia VIŞOIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

64). **Armonia prin contraste –** (Livia RADU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

65). **Ceahlăul, Locuri de popas şi legendă –** (Georgeta VASILIU-MIHĂILĂ), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

66). **ÎN FOIŞORUL CU ... BALADE / Versuri** (Constantin IUGULESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

67). **AL. O. TEODOREANU – PĂSTOREL – ÎN „PENUMBRĂ"** (Mihai FĂGET / Florin GRIGORIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

68). **Ce este filosofia?...** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (19);

69). **În contratimp** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (20);

70). **FRĂŢIA DE CRUCE** (Gh. Gh. ISTRATE), „Editura Fundaţiei Culturale BUNA – VESTIRE";

71). **Îmi Amintesc ...** (Marinella VASILESCU)), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

72). **Memento Vivere / Însorirea Lutului** (Livia RADU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

► (**BIBLIOGRAFIA...**)

73). **SILIŞTEA. Existenţa unei localităţi într-o istorie nescrisă ieri şi azi cu studiu monografic.** *Ediţie adăugită şi revizuită după criteriul istoric, cosmologic, biologic, psihologic.* (Nicolae DOBRE)), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

74). **RĂZBOIUL CU CARAVANE – Dramă în două părţi - ; POEZII; EROII MUNCII – roman –** (Ştefania GĂLĂTESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005;

75). **LACRIMA VREMII – Muguri de rouă** (Laura VEGA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2006;

76). **SUB DOMNIA STELEI – poezii, poeme, satire – (1966 – 2006)** (George URSA), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2006;

77). **„Liceul Lehliu la 45 de ani"– Monografie** (Florin GRIGORIU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2006;

78). **„ULTIMELE FLORI ALE UNEI OCTOGENARE"–** (Ştefania GĂLĂTESCU), Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2006;

(urmare din pagina 7)

■► **(UNDE-I DIFERENŢA)** într-un cor demn de cea mai obsecviaosă sinagogă: ţţ, ţţ,, ţţ... ce mână de fier avem noi la conducerea Executivului!

Vă mai aduceţi aminte cum se realiza programul de gimnastică suedeză în Marea Adunare Naţională condusă de „Ceahlăul gândirii româneşti?"

Dar înlocuirea legilor cu HCM – urile ceauşiste nu vă amintesc de îmbulzeala ordonanţelor simple şi, mai ales, de urgenţă semnate în mare veselie şi într-o unanimitate acerebrată, de politelivizatul premier susţinut din greu din guşă de Hâncu şi Dâncu nu-i acelaşi lucru? – adică eliminarea Parlamentului din treburile sale înscrise în „marea carte fără poze dar doldora de minciuni" ce se numeşte „constituţia iliesco-grogovană"?

Nu s-a vădit mai înţelept principiul fascismului care cerea statului să nu se bage unde nu-i fierbe oala ca să nu fie luat de „vântul" cel mare sau de alte consilii generale?

Dar despre măsurile fiscale „demagogice" ce părere aveţi: nu cumva vi se pare că şi acolo unde stânga se desparte de dreapta, tot spre dreapta este mai bine să ne îndreptam?

Principiul enunţat – chiar dacă nici fascismul nici altcineva nu l-a împlinit cum se cuvine – „onoarea de a guverna ţara" nu se poate realiza cu oameni care nu ştiu să vorbească – pentru că cine nu ştie a se exprima cum se cade nici nu gândeşte cum se cuvine! (Şi nu ne preocupă aici plevuşca precum Dolănescu, Loghin, Meir, Dragomir sau Vanghelie – ci marea caracudă).

În schimb, propunerea lui Mussolini de a i se recunoaşte proprietăţii private o FUNCŢIE SOCILĂ este atât de evidentă după cei 50 de ani de distrugere a economiei româneşti prin deposedarea, prin crimă, silă, şi abjecţie a ţărănimii de pământul pe care l-au apărat de-a lungă întregii istorii este, ilustrarea perenităţii valorilor apărate de cei de dreapta.

Şi azi în România resturile nomenclaturiştilor, foştii agenţi ai URSS-ului, fii şi fiicele acestora cu ginerii lor mai vechi şi mai recenţi, supravegheaţi în tradiţionalul stil umbros al foştilor şi actualilor securişti, au stabilit că proprietatea are funcţie socială numai atunci când aparţine poporului prin reprezentanţii săi – mai sus numiţii – (ca de altfel toate bunurile ţării care sunt puse la dispoziţia întregului popor – fireşte tot prin „aleşii" acestuia). Ceilalţi – „ciocul mic" – cum ar spune „spaga mare" că imediat ne aducem aminte că faceţi parte din „clasa burghezo-muncitorească" definită de Dej şi ai săi, Cişinevschi, Răutu, Nikolschi, Pauker şi restul!

Dar unde s-a implementat cu mai mult succes interdicţia grevelor, şi nu doar în serviciile publice, de cât în faimosul lagăr socialist?

Şi cine a desfiinţat cu mai multă duşmănie sindicatele, corporaţiile şi breslele – (exceptând cureaua de transmisie a partidului) decât oamenii de stânga ajunşi la putere în amintitele state socialiste!

În ce priveşte „naţionalismul şi imperialismul Italiei" el nu are asemănare decât cu cel al marelui popor frate de la răsăritul României care, de-a lungul istoriei în cele 12 invazii ne-a adus împilări, furturi, - de la *davai ceas la davai Basarabia*, de la sovromuri la jecmănirea prin intermediul comisiei de armistiţiu (condusă de un „oieriu" pe care-l chema „schefer"), de la gurile Dunării la tezaurul ştiut.

Spre deosebire de Italia Fascistă – care-şi propunea „să realizeze deplina unitate istorică şi geografică" Uniunea Sovietică ca şi cea ţaristă intrau cu cizmele, knutul şi Ohrana devenită KGB în istoria şi geografia, în tradiţiile şi limba, în bună – starea şi viitorul unor ţării care nu i-au aparţinut nicicând.

În ce priveşte „încadrarea maselor în organizaţii controlate de partid", aceasta nu are seamăn în istorie decât cu ceea ce au realizat reprezentanţii comunismului botezat şi „tinereţea lumii" cu excepţia a ceea ce tindea să realizeze PSD-ul României de azi – de la „guşă la căpuşă"!

Dacă Mussolini a pus la cale un „regim ultra-conservator" atunci comuniştii ce au realizat?

Iar dacă ar trebui să răspundem la întrebarea care a dat titlul primului nostru comentariu la cartea lui P. MILZA – ar trebui să acceptăm că „lumina lumii vine mai degrabă de la Roma şi niciodată de la Moscova"

2004

(urmare din pag. 8)

■► **[(AQUA FORTE (Remember)]**

■► Când au pus mâna pe putere, pe unii guvernanți, ca și pe rozătoarele, care s-au cuibărit în silozuri, nu-i mai poți scoate până nu curăță tot, tot... până chiar și ultimul bob.

■► În România există două feluri de hoți: unii care fură și alții care iau.

■► Nu e rău că nu-ți cunoști istoria țării tale ci e trist că ți-o cunoști greșit... degradată, terfelită de dușmanii neamului care nu contenesc să zbârnâie la TV și să râdă disprețuindu-te în toate ocaziile: în presa scrisă, la conferințe internaționale, în interviuri etc. , iar, tu, stai în tăcere și înghiți ofensele ca pe niște găluște tăvălite în lașitatea și minciunile micimii sufletești a trădătorilor ipocriți.

■► Vai! ce rușine și umilință să te lași condus de cozile de topor trădătoare, fără inimă, fără discernământ (?) și fără un pic de conștiință morală!

■► Apariția multor partide și asociații politice într-o țară indică nu numai dezorientarea politică și dorința de putere ci și refugiul unei nemulțumiri și cătarea unui drum care să le poată nega; politicienilor respectivi, atât un trecut

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 11)

■► **[(AQUA FORTE (Remember)]** falimentar, cât şi un prezent ce le tulbură conştiinţa neputinţei social-politice, economice şi morale, sărăcind astfel poporul şi agravând tot mai mult slăbiciunea guvernării.

■► Votul este o semnătură în alb [dată de alegător politicianului ofertant de promisiuni; n. red.]

■► Promisiunile sunt momeli!

Paradoxe (I)

■► Fericirea e o stare negativă a normalului, ea semnalizează şi verifică lipsa suferinţei nu abundenţa bunului plac şi a mulţumirii exaltate cum pare a fi, privind scurt, grăbit şi superficial, în jurul nostru.

Altfel spus, noi ne bucurăm şi suntem „fericiţi" pentru că nu suferim şi nu pentru că am avea de toate ca să putem simula în mod înşelător o fericire intenţionat eronată pentru un scop personal egoist.

■► Sinucigaşul vrea să scape de conştiinţă, el nu simte şi nici nu se mai gândeşte la durerile fizice sau la consecinţele gestului devenit necugetat; el nu vrea să scape de viaţă ci de remuşcările conştiinţei în dosul cărora se ascund faptele care i-au adus disperarea.

■► Cu o voinţă consecvent stăruitoare şi cu o judecată la „rece" putem scăpa de suferinţă dacă dincolo de ea există ceva mai folositor şi merită efortul răbdării noastre („cu răbdarea treci marea"). Ea este o virtute, atribut al înţelepciunii şi inteligenţei pe care, dacă nu o ai, asemenea iubirii (Apostolul Pavel, Epistola întâia către Corinteni cap. XIII), eşti „aramă sunătoare şi chimval răsunător":

■► Când renunţarea este o suferinţă auto-provocată printr-o voinţă mai puternică decât însăşi suferinţa iniţială, determinată de altcineva, nu renunţa la ea, căci ea îţi dă tărie să rezişti înfrângerii salvându-te, şi, în mod paradoxal, să ai şi mulţumirea că ideea nerenunţării ţi-a fost folositoare.

■► Omul renunţă mai uşor când vede dincolo de renunţare o şansă de rezolvare a problemelor mai convenabilă cu mai puţin efort şi fără complicaţii psihice compromiţătoare, morale, de principiu şi mai ales materiale.

■► Auto-renunţarea, reţinerea şi modestia îţi măreşte sfera şi conţinutul spiritualităţii şi totodată îţi dă şi certitudinea preţuirii tale de către semenii tăi în relaţiile pe care le ai în societate. De aceea, fii calculat, stopează-ţi pornirile neprincipiale prin sobrietatea comportării care te face Om adevărat.

■► Când nu este producătoare, liniştea o suportăm mai greu decât furtuna.

■► România a stat decade, secole şi milenii... între ciocan şi nicovală. La începutul mileniului al III-lea (după 148 de ani de încercări) se pare că s-a deşteptat din „Somnul cel de moarte", dar... nu s-a sculat încă din pat. Vă reuşi?...

Paradoxal dar... adevărat (II)

■► Adevărul nu are glas ca să-şi poată anunţa ori impune prezenţa în activitatea oficial-socială şi nici în relaţiile dintre cetăţeni în general.

Minciuna, în schimb, fiind lipsită de caracter, de bun simţ, izvorâtă din viciile societăţii, orice formă de conducere, inclusiv de ce guvernare ar avea societatea, are acest avantaj, prin promisiunile pe care le face, chiar dacă ar părea utopice, profitând de credibilitatea naivă a mulţimilor „oarbe", reuşeşte, conştient şi intenţionat, să stopeze eventualele remuşcări ale conştiinţei câştigând, astfel, consideraţiile naive ale oamenilor care o ascultă.

■► Sacrificiul mare pentru mici ş sacrificiul mic pentru lucruri mari? Paradoxal. Nu? Depinde cum, ce, cu ce scop, cu ce mijloace, când, cine şi cui i se face „cadoul"?

■► Dragostea este o afecţiune, un răspuns, o recompensă faţă de o binefacere făcută nouă; materială, concretă sau comportamentală; o dăruire, o preţuire deosebită prin consideraţii exprimate în cuvinte ce nu pot cuprinde noblеţea cunoştinţei noastre oricât de artistice sau figurativ-poetice am dori noi ca ele să fie.

■► Sacrificiul poate fi corect, real, făcut nevoiaşului cu sinceritate şi simţire sufletească, morală, binefăcătoare. El mai poate fi totodată substanţial şi generos, meritoriu, oportun, rodnic folosit sau nerecunoscut de primitor mai ales dacă nu-l merită, asemenea ignorantului din pilda cu talanţi.

■► Oamenii tăcuţi mint mai puţin decât palavragii. Ei gândesc mai mult intuind adevărul după multe încercări, observaţii şi experienţă; sunt modeşti din fire şi generoşi. Vorbăreţii, în schimb, aruncă vorbele mecanic şi le împrăştie într-un anumit loc dinainte ales asemenea gospodinelor grăunţele la orătănii, când vor să le prindă pentru jumuleală.

■► Omul leneş nu are măsura timpului. Pentru el totul este monoton, obositor şi... fiind somnoros îi place inerţia: să aştepte bunăvoinţa altora, ca unul ce nu e capabil nici de cel mai mic sacrificiu.

■► Înţelepciunea e linişte şi fericire sufletească.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 0723/231340.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493